

Právě ve svém jubilejním roce zasedá prof. Horáček na křesle rektora university Karlovy. Studentstvo a speciálně dorost právnický uvítal jej na tomto místě s radostí. Vzácné porozumění a zájem, který tolikrát o naše potřeby projevil, dávají nám naději, že letošní rektor bude nám laskavým zastáncem i upřímným přítelem.

Vyslovujeme jistě jen tužbu všech studujících-právníků, přejeme-li prof. Horáčkovi ještě mnohá a mnohá léta zdárné práce k prospěchu vědy i našeho mladého státu. Š.

Z P R Ā V Y.

Podobizna prof. dra L. Heyrovského, kterou přikládáme k tomuto číslu má svou ojedinělou historii, již si dovolíme prozradit: Prof. Heyrovský jako člen kuratoria Moderní Galerie účastnil se jeho schůzí s prof. Maxem Švabinským, jemuž se vždy rázovitá postava prof. Heyrovského věrně zpodobující jeho povahu líbila. I požádal prof. Heyrovského, že by ho rád portretoval. Ale prof. Heyrovský při známé své skromnosti odepřel a tak prof. Švabinský zůstal se svým přáním oslyšen. Než znamenitý mistr stěže nepřišel do rozpaků. Studoval po tajmu postavu prof. Heyrovského, skizzoval a při jisté příležitosti přinesl užaslému prof. Heyrovskému hotový portrét. Byl nadšen portretovaný, byli nadšení ostatní diváci vesměs dokonalou podobiznou. Ale krásný obraz budí závist, jenže tu šlo o závist ideální. Kdysi přišla z Moderní Galerie deputace, požádat prof. Heyrovského o zapůjčení portrétu do výstavy a když mělo dojít k vrácení — se šibalským úsměvem bylo odepřeno, že prý tak krásné dílo musí zůstat i Galerii pro užitek všem. A tak prof. Heyrovský o svůj portrét přišel a teprve při vydání »Památniku Všehrdu« r. 1918 dostalo se mu aspoň fotografie jeho. Tehdy J. Magnificence prof. Max Švabinský s nevšední laskavostí svolil k reprodukci originálu. Doufáme, že naši čtenáři uvítají tento jeho skvostný portrét tak krásně zpodobující jubilanta v nenuceném postoji s malým poklesem v kolenou, s hlavou stranou schýlenou v bedlivém pozoru, s vlídným úsměvem na tváři. Kéž bychom měli podobných portrétů více! Za jeho nové uveřejnění jsme zavázáni díky přechoťnému původci tohoto obrazu J. Mg. Maxu Švabinskému.

Padesát let katedrového socialismu v Německu. 6. října t. r. slavil »Verein für Socialpolitik« své padesátiletí na sjezdě v Eisenachu. Tam před padesáti lety sešli se přední myslitelé národohospodářští v Německu, sezvaní manifestem G. Schmollera, tehdy profesora v Halle. Sjezd jejich nebyl náhodný, nýbrž byl vyvolán potřebami doby. V Německu tehdy dospěla vrcholu myšlenka hospodářského liberalismu, založeného Adamem Smithem a vyvrcholivšího Stuartem Millem v Anglii, v Německu nazývaného »Manchesterthum« — manchestrianismem. Hospodářská tato soustava nebyla v podstatě ničím, než vyvrcholením volnosti individua na poli politickém a hospodářském, když už renaissancí a reformací svobody nabyta byla na poli duchovním a náboženském. Přívrženci tohoto směru v Německu hlásali provedení zásady »laissez faire« do důsledků, čímž stávali se vyznavači onoho ad absurdum přivedeného individualismu hospodářského, o němž nesnilo se nikterak A. Smithovi. Tehdy vystupují universitní učitelé národního hospodářství v Německu a staví se na stanovisko rozhodně opačné, pro něž od německých manchesterovců dostalo se jim posměšného názvu »kathedrových socialistů«, ježž tyto převzali bez urážky za svůj. Kongres eisenachský dal hnutí pevný podklad, jenž doplněn roku příštího založením »Spolku pro sociální politiku«. Přívrženci jeho zahájili mo-